

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број Кж-172/05
Бања Лулка, 26.01.2006. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Барић Желимира, као предсједника вијећа, те Гојковић Стаке, Кршлаковић Фикрета, Мрша Смиљане и Томић Биљане, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Трифковић Мире, у кривичном предмету против оптуженог К. С., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Републичког тужиоца и жалби браниоца оптуженог изјављеној против пресуде Врховног суда Републике Српске број Кж-К-1/05 од 24.6.2005. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 26.1.2006. године, у присуству Републичког тужиоца Б. С., оптуженог и његовог браниоца адвоката Б. Г., истог дана донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе Републичког тужиоца и браниоца оптуженог К. С., те се потврђује пресуда Врховног суда Републике Српске број Кж-К-1/05 од 24.6.2005. године.

Образложење

Пресудом овог суда број Кж-К-1/05 од 24.6.2005. године оптужени К. С. оглашен је кривим због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗРС) и осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 18.3.2004. године па надаље, те му је изречена мјера одузимања пиштоља као предмета употребљеног за извршење кривичног дјела. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 400 КМ, а оштећени са имовинско правним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу су благовремено изјавили Републички тужилац и бранилац оптуженог.

Републички тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији и предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна у дужем временском трајању.

Бранилац оптуженог пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, предлажући да се пресуда укине или преиначи тако што ће се оптуженом изрећи блажа кривична санкција.

Републички тужилац није поднио одговор на жалбу браниоца оптуженог.

Бранилац оптуженог и оптужени у одговору на жалбу Републичког тужиоца су предложили да се жалба одбије као неоснована.

На сједици жалбеног вијећа овог суда Републички тужилац је изложио жалбу и остао код навода и приједлога жалбе.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу Републичког тужиоца и остао код изјављене жалбе и одговора на жалбу, које је оптужени прихватио и остао код свог одговора на жалбу тужиоца.

Жалбено вијеће овог суда испитало је побијану пресуду у дијелу у којем се жалбом побија у смислу члана 312. ЗКП и одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Суштина жалбених приговора браниоца оптуженог своди се на тврдњу да је чињенично стање непотпуно и погрешно утврђено због погрешне оцјене доказа и да су при таквој оцјени повријеђени принципи *in dubio pro reo* и принцип материјалне истине, у чему би била садржана битна повреда одредаба кривичног поступка и повреда уставног принципа права на правично суђење. Слиједом предњих тврдњи жалба даље истиче да је на тако мањкаву чињеничну основу погрешно примјењен кривични закон у виду погрешне правне оцјене дјела, те да је образложење персуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП у виду противрјечности разлога и закључака о одлучним чињеницама садржају изведених доказа.

Међутим, аргументи жалбе изнесени у прилог наведеним тврдњама не могу довести у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде и правилност примјене кривичног закона када су радње оптуженог критичног догађаја којим лишава живота оштећеног Б. Д., правно квалификоване као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗРС. Надаље, методолошки приступ у оцјени доказа не садржи повреду принципа из члана 3. и члана 14. ЗКП, како то тврди жалба, изводећи закључак да је сумња у погледу одлучних чињеница разрјешена на штету оптуженог и да је терет доказивања пребачен на оптуженог.

Анализом проведених доказа на главном претресу првостепени суд и претресно вијеће овог суда су, кроз критичку и брижљиву оцјену одбацили тврдњу одбране да је убиство, које је оптужени починио критичног догађаја предузето у нужној одбрани, односно супсидијарно постављену тезу одбране да то убиство има привилеговани облик кривичног дјела убиства, прописаног у члану 150. КЗРС, јер да је почињено у стању јаке раздражености, испровоцираној тешким злостављањем од стране оштећеног.

За такав закључак побијана пресуда је дала детаљне и јасне разлоге у образложењу, које као ваљане прихвата и ово вијеће. Теза жалбе по којој је закључак о одсуству одбрамбеног карактера радњи оптуженог резултат погрешног приступа у оцјени доказа, нема упориште у садржају доказа на које жалба указује (налази и мишљење вјештака медицинске струке и вјештака балистичке струке и исказ свједока Ш. С.). Ово из разлога што је закључак суда којим одбацује тврдњу оптуженог да му је оштећени у тренутку пуцања био окренут предњом страном тијела покушавајући да му узме пиштољ, резултат оцјене свих проведених доказа у међусобној повезаности, укључујући увиђајну документацију, исказе свједока Ш. С. и оптуженог као свједока, те налаз и мишљење вјештака медицинске струке и вјештака балистичара. При томе, изведени закључак не противрјечи садржају налаза и мишљења вјештака медицинске струке, како то тврди жалба, јер управо из тог доказа произлази, а на основу стрелног правца задобијених повреда код оштећеног да је глава оштећеног била у бочном положају у односу на уста цијеви. Ова чињеница цијењена у склопу осталих доказа на које се побијана пресуда позива у образложењу, првенствено фотодокументацију лица мјеста, је резултирала закључком о неприхватљивости тврдње оптуженог да је оштећени у моменту пуцања предузимао радњу одузимања пиштоља од оптуженог и према њему био окренут предњом страном тијела.

Надаље, у поступку доношења побијане пресуде правилно су разјашњене недоследности у исказу свједока Ш. С., посматрамо са становишта вјеродостојности изнијетих противрјечних навода исказа у погледу одлучних чињеница (околности и мотива због којих оптужени предузима радње којим лишава живота оштећеног Б. Д.), па нема мјеста жалбеном приговору о погрешној оцјени овог доказа. У прилог такве жалбене тврдње дијелови исказа овог свједока који подржавају становиште одбране жалбом се извлаче из контекста исказа као цјелине и при том изоловано посматрају, без критичког осврта у односу на садржај других проведених доказа, па на тај начин добијају значај који им жалба даје, а који у суштини немају када се правилно приступи оцјени овог доказа.

Побијана пресуда је дала разлоге за утврђење психичког односа оптуженог према дјелу уз ваљано образложење начина на који је разрјешена неподударност у налазима и мишљењу вјештака неуропсихијатара у погледу вољног елемента виности. Ово вијеће у потпуности прихвата дато образложењу ради чега се супротна тврдња жалбе не може прихватити као основана.

Неприхватљива је тврдња жалбе браниоца оптуженог да побијаном пресудом нису правилно утврђење чињенице од значаја за оцјену постојања привилегованог облика убиства, те да су у погледу одлучних чињеница које одражавају тешко злостављање учињене противрјечности у образложењу пресуде, које представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП. Наиме, када је том пресудом утврђено да је оптужени био изложен пријетњи од стране оштећеног у циљу изнуђивања новца, истовремено закључивши да таква пресија захтјева за исплату новца праћених пријетњом нема карактер тешког злостављања, које је у таквом степену садржано у бићу кривичног дјела убиства на мах, тиме нису доведени у противрјечност овакви разлози пресуде којим се образлаже постојање, карактер

и значај овог облика принуде са аспекта правне оцјене дјела. За утврђене чињенице на којим се заснива закључак побијане пресуде о недостатку битних елемената кривичног дјела убиства у привилегованом облику из члана 150. КЗРС, побијана пресуда је дала потпуне, јасне и увјерљиве разлоге (страна 8, пасус други), које ово вијећа прихвата као правилне.

Из наведених разлога приговор жалбе браниоца оптуженог чињеничној основи побијане пресуде као и приговор заснован на тврдњи о битној повреди одредаба кривичног поступка се показују неоснованим. Како је и приговор погрешне примјене кривичног закона заснован на тврдњи о мањкавостима чињеничне основе пресуде, које жалба види, а које пресуда по оцјени овог суда не садржи, то ни за овај жалбени основ нема мјеста.

Одлуку о казни ово је вијеће испитало у вези са жалбом Републичког тужиоца и браниоца оптуженог, те одговорима које су на жалбу тужиоца дали оптужени и његов бранилац и налази да је расправно вијеће потпуно и правилно утврдило чињенице од значаја за индивидуализацију казне оптуженог, а на које се позива у образложењу пресуде. Утврђене чињенице су правилно квалификоване, посматрано са аспекта олакшавајућег и отежавајућег карактера и дат им је одговарајући значај при одређивању висине казне. Због тога се не могу прихватити приговори жалбе тужиоца засновани на тврдњи да побијаном пресудом нису правилно и потпуно утврђене отежавајуће околности, а да је дат пренаглашен значај олакшавајућим околностима. Исто тако, није основана тврдња браниоца оптуженог да олакшавајуће околности у изреченој казни нису довољно дошле до изражаја. По оцјени овог вијећа изречена казна затвора у трајању од 8 (осам) година је адекватна тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог и представља одговарајућу мјеру казне за постизање сврхе кажњавања, како у погледу васпитног утицаја на оптуженог да у будуће не чини кривична дјела тако и у превентивном дјеловању према другима да не врше кривична дјела.

Ради изнијетог жалбе Републичког тужиоца и браниоца оптуженог су одбијене као неосноване и побијана пресуда потврђена на основу одредбе члана 319. ЗКП.

Записничар
Трифковић Мира

Предсједник вијећа
Барић Желимир

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

